

Kígyózó sorokba, türelmes eladókba és sziget-staffba botolva, néhány ismerőssel karöltve kezdtük meg Európa egyik legnagyobb fesztiválja adta lehetőségeinek kipróbálását. Nem bántuk meg.

A bejutáskor tapasztalt tömeg egyre csak nőtt és a hangokból ítélve rájöttünk: itt bizony elkel az angoltudás, ha ismerkedni vagy egyáltalán kérdezni szeretnénk bárkitől bármit (az információ és a kiszolgálás természetesen magyar volt). Hollandok, franciák, belgák, németek, angolok és még ki tudja, hogy honnan érkező party-arcok táskás tömegén átverekedve megkerestük a kiszemelt sátorhelyünket.

Mint később kiderült, nem választottunk rosszul: minden reggel megannyi fáradt arc aludta igazi álmát a lakhelyünk előtti árnyékban – sátorhúzáskor valószínűleg nem számoltak a reggeli nap erejével.

A herceg és a kifutó

Fergeteges koncertnek ígérkezett **Prince** nulladik napi fellépése – saját kifutót rendelt a hétszeres *Grammy-díjas* bálvány. A szervezők szerint messze nem mozgatott meg akkora tömeget, mint kellett volna. A látvány egyébként – a hangzással együtt – mindent elsőprőre sikerült.

A **Sziget Fesztivál** első napján nem tartózkodtunk az Óbudai-szigeten: **Magyarország - Izland** labdarúgó mérkőzésre voltunk hivatalosak, így éltünk a lehetőséggel. Egy kis pihenő, aztán jöhetett a csütörtöki éjszakázás és nem csak.

Kipihenten, egy igazit tusolva (a reggeli mosakodás minimum fél órát vett igénybe a fesztiválon) próbáltunk a léggitárunk húrjai közé csapni. A csütörtöki menü egy kis **Good Charlotte**, majd a nagy óriás,

Judas Priest

és a

Helloween

volt.

A német metálbanda hozta a kötelezőt, míg a nagy durranásra várva kissé csalódottan állapítottuk meg, hogy bizony **Rob Halford** felett is eljárt az idő. A koncerten leszegett fejjel nyomta végig a slágereket, hiányzott a kapcsolat a nézőtérrel – ettől függetlenül élmény volt látni, hallani, érezni.

Pénteki fuckingolás

Fáradtan, de nem megtörve vágtunk neki az éjszakának. Tudtuk, nem lesz ebből hajnalig tartó hepaj, de azért reménykedtünk. Napsütésben ámultunk a **Skunk Anansie** fergetegesre sikerült előadásán, majd a kihagyhatatlan

Prodigyre

sietve kaptunk némi frissítőt magunkhoz.

A brit hármásban senki sem csalódott: ami az övék, az övék. Viszont ha Maxim Reality nem ejthette volna ki azt a bizonyos legegyszerűbb angol káromkodási formát, akkor valószínűleg egyetlen hang sem hagyta volna el a száját. *Fucking hungarian, fucking people* – ordított a Nagyszínpadon.

Pont az i-re

Vasárnap kifulladásig vártuk a véget. Nem a mienket, hanem a Sziget záró momentumát. Közben belefért a **Gogol Bordello** elképesztően pörgős, cigányos, punkos zenéje, majd a Rock Metal Nagyszínpadon fellépő **Tankcsapda** adott méltó véget a

szigetelésnek. A legújabb daloktól a nagy slágerekig minden és a küzdőtéren mindenki megszólalt. Fénnyel, füsttel, na meg lábdobbal búcsúztunk a Sziget Fesztivál idei kiadásától.

Egy olyan fesztiváltól, ami nem (csak) a színházról, tánccról, játékról, az ízekről szól, hanem sokkal inkább a Sziget-feelingről, ahogy a kintiek fogalmaztak. Örömmámorban úszó arcok, kedvesség, buli és őrültség, na meg persze mindez megfajelve egy kis multikulturális sokszínűséggel.

Óriási kivetítők, 11 színpad, megszámlálhatatlan esemény és program, 390 ezer ember a világ minden tájáról, még Ausztráliából is. Hatalmas bulik és kimondhatatlan érzés – így lehetne egy mondatban jellemezni az idei Sziget Fesztivált. Persze ezt ennyiben nem lehet. Legalább egyszer mindenkinek át kell élnie azt a sokszínűséget, azt a mindent átjáró érzést, amit csak a Sziget adhat.

Ami kimaradt, az nem véletlenül, hiszen ahogy a szigetes közmondás tartja: ami a Szigeten történt, az ott is marad.

Remélem nem ez volt az utolsó szigetelés.

Fotók: Sziget.hu, quart.hu